

אתחיל בבדיחה. שתסביר את נושא הסידרה שלי. היא מסופרת על גבר. שהיה מופיע כל יום בהיכל התרבות ומתעניין: „האם היום מתקיים קונצרט בניצוחו של מר פלוני?“ השוער היה עונה לו כן או לא. וכך זה נמשך חודשים רבים. לבסוף השוער לא הצליח להסתיר את סקרנותו. „אדוני“, פנה לגבר, „אתה כל כך אוהב את המנצח פלוני?“ „לא“, השיב הגבר, „אני אוהב את אשתו.“

בזאת תבינו. כי המדובר בנשים שבעליהן חייבים להיעדר מן הבית באופן קבוע. המנצח בבדיחה הוא מיקרה קל. יש בעלים הנעדרים מביתם לתקופות ארוכות: מי לימים אחדים בשבוע, ומי לשבועות וחודשים בבת-אחת. האשה שהם משאירים היא

אלמנת הקש

מדוע קוררים לה כך? יש גירסה האומרת, כי השם ניתן מפני שכאשר הבעל לא בבית. האשה מבלה את לילותיה בגורן. באנציקלופדיות רציניות יותר תמצאו הסבר קצת שונה: המונח „אלמנת קש“ צמח על רקע כפרי. כאשר היה הבעל יוצא למלחמה, או למסעות ממושכים, היתה אשתו חייבת לעשות במקומו את עבודת השדה. לקצור קש, למשל. או לשכב עליו.

מה שיסופר להלן אינו צומח על רקע כפרי. הוא נוגע לטרקלינים המפוארים ביותר של החברה העירונית שלנו. אל תנסו לנחש איזה בית. ומי גר בו. המיקרים נכונים כולם. אבל את השמות, כמובן, איני מפרסמת. שיניתי את הפרטים העשויים לגלות את זהות הגיבורים. אל תנסו גם לנחש מי הנשים שתמונתיהן מעטרות את הסידרה הזו: הן דוגמניות-צילום, וכל קשר בינן לבין המסופר כאן — מיקרי בהחלט.

את רחל המרחלת

רק לא

בשבת

אשה חוקית, בית מהודר ושני ילדים. בארצות-הברית יש לו אוהבה.

מובן שאף אחת משתי הנשים אינה יודעת על השנייה. כל החברה הטסים איתו יודעים, אבל האשה לא, והידידה לא. בשתי הערים הוא בעל למופת. זה לא קשה לה, כי הוא באמת אוהב את שתי הנשים. אם הוא בא לאחת מהן עיף, במיקרה, היא מוכנה להבין ולסלוח. הטיסה הארוכה הזאת, אתם מבינים.

כאשר התחיל את הסידור הוה, חשב שגילה את המפתח לאושר המושלם. הצרה היא רק, שהוא קנאי. כשהוא עוזב את אשתו — חתיכה לכל הדעות — הוא משתגע מקינאה. מה היא עושה כשהוא אינו בבית? האם לא רקדה קרוב מדי עם יוסקה אתמול? והחיוכים האלה ביניהם! מה זה בכלל בשביל אשה לבגוד? כלום. רק הגבר מפנה את הגב... וכו'.

עד מחצית הדרך מעל לאוקינוס האטלנטי הוא שרוי ב־מרה שחורה, מרוב מחשבה על האשה. משם ואילך הוא מצפה בכליון עיניים לרגע בו ימצא את עצמו בורועות המאהבת.

ברוך הורה, זה להיפך: הוא משגע את עצמו במחשבות על המאהבת, הבורגת בו ברגע שהוא מפנה את גבו, וב־טיסות אלה המרה השחורה מלווה אותו למשך זמן הרבה יותר ממושר. כי הוא מקנא יותר למאהבת מאשר לאשתו. וזאת בהגיון גברי למופת: על אשתו הוא בכל זאת סומך. היא לא תעזוב אותו, יש להם שני ילדים, וכן הלאה. אבל המאהבת — איזה בטחון יש לו שלא תמצא גבר חדש?

הוא נקרע לשניים, המיסכן. הוא מחכה בכליון-עיניים ליום בו תרכוש אל-עצ מטוסים על-קוליים, או יוכל להיות בבוקר אצל אשתו, בערב אצל המאהבת, ולמחרת בבוקר שוב בבית. זה יהיה קצת מעיף, אבל לפחות יוכל לטוס בראש שקט. הוא לא ישאיר אחריו שתי אלמנות-קש, אלא שתי אלמנות-סילון, עם מעט מדי זמן כדי להתעסק עם גבר אחר.

בחורים צעירים הקוראים שורות אלה, שימעו בקולי ואל תשאפו להיות מנהיגי העם! אל תחלמו על פוליטיקה, על התהילה שתחכה לכם בצמרת, המחיר שתצטרכו לשלם הוא גבוה מדי, לא יהיו לכם חיים פרטיים. הבית לא יהיה בית, והאשה לא תהיה אשה. היא תהיה אלמנת-קש. ולאן שזה יכול להוביל, תראו מיד.

האיש הנכבד שאני מספרת עליו הוא דמות ידועה, מנהיג לאומי מפורסם. הוא עושה ימים כלילות בשרות העם — ובעיקר לילות — מחוץ לבית.

אשתו, הצעירה ממנו בכמה שנים טובות, מתה משיע מום. שוקי אמהות עובדות ואסיפות ויצי זה לא בשבילה. מה שכן בשבילה, זאת השכלה. היא צמאה לידע, חלק מה-צימאון היא מרוחה בשיעורים פרטיים, אצלה בבית. חלק היא מרוחה בקורסים מאורגנים, בעלה גא בה מאוד.

התוצאה: היא יודעת הרבה, והרבה גם ידעו אותה. קל לה לתכנן את מערך השיעורים שלה, דחקא בגלל מעמדו של בעלה. הוא אדם כל כך חשוב, שכל רגע אצלו מתוכנן. מוכירתו המסורה קובעת את סדריו, והאשה מני הלת יומן מקביל, בו היא מעתיקה כל מה שהמוכרת קר בעת לבעלה. בצורה זו היא יודעת תמיד מתי הוא לא יהיה בעיר, כדי שתוכל לקבוע שיעורים עם המורים השונים.

לפני מספר שנים החליט הבעל, שמוטב להעתיק את ביתם לירושלים. הם עברו לירושלים, ועכשיו, במקום להיות אלמנת-קש בימי ראשון, שני, שלישי ורביעי, היא אלמנת-קש בימי חמישי ושישי. כי בימים אלה מכריח אותו תפי קידו להיות בת-לאביב, קרוב למרכז המפלגה.

רק יום אחד הוא תמיד בבית, ולכן אשתו יכולה ללמוד ולדעת בכל ימות השבוע — אך לא בשבת.

לבן נקרע לשניים, המיסכן

גבר המשאיר בבית אלמנת-קש הוא די אימלל. תארו לכם מה מרגיש גבר המשאיר שתי אלמנות-קש! הגבר המסוים הזה הוא איש תעופה, העובד באופן פחות-ארוך קבוע, בקו לוד-ניו-יורק, בישראל יש לו

אירו את הרדיו פתוח ונתנו לקריין להמשיך לדבר ולשדר את החדשות ועיקרן תחילה. אבל למעשה היה עיקרן בסיום המהדורה, כשבני הווג שמעו יחדיו את הקריין מודיע בקול דרמאטי על בעלה של האשה, שנפטר זה עתה בחו"ל.

חופשה

קצרה

בקיסריה

אומנם הבטחתי, שבספורים האלה לא יהיה קש, אבל קצת דשא מוריק אפשר להכניס. ליתר דיוק: הדשא המקיף את מלון קיסריה המפואר.

ההמונים הרועשים אינם נוהרים למלון הזה. הפרודורים הם ארוכים, שקטים, ומאוד דיסקרטיים. בריכת-השחיה היא בחצר הפנימית, ושום סקרן לא מזדמן אליה. אחת האורחות הקבועות שם היא אשה חומת-שיער, בעלת מכונית פרטית ופינוקס-ציקים עם כיסוי. היא כבר אם לשני ילדים. לא יפה במיוחד. אבל סכסית מאוד.

היא מתאכסנת במלון ביום מסויים בשבוע. היא מגיעה לבדה, ושם מצטרף אליה בן-זוגה. כל פעם נערי-זוהר אחר. כל זה קל לה, מפני שבעלה עוזב אותה כל שבוע ל־יומיים, ונוסע מחוץ לעיר לרגל עבודתו. עד שפעם קרה מה שיכול לקרות בכל משפחה: תוכנית העבודה של הבעל שונתה לפתע, ובאותם שני ימים נשאר בעיר. „יופיו!“ קראה בשימחה, „בוא נתכנן איזה בילוי מעניין, בוא ניסע לאיזה מקום שקט.“

הוא הציץ את ירושלים, זה לא מצא תן בעיניה. צפת. לא. סבריה. לא בא בחשבון. נהריה. מה, עם כל ההמון הזה? לבסוף בא לו רעיון מבריק: למה לא קיסריה? יש שם בית-מלון לגמרי לא רע.

„באמת?“ היא שאלה, ונתנה לו לשכנע אותה. וכך, כמו בכל שבוע, היא הגיעה למלון כדי לבלות חופשה קצרה עם בן-זוג.

היא

שמרה

על המגע

זהו סיפור עצוב. הוא מספר כיצד איבדה הגברת המסור־יימת הזאת את מחצית הכינוי שלה, ואיך הפכה מאלמנת-קש לסתם אלמנה.

הבעל המיסכן היה בחו"ל, המדינה שלחה אותו. זאת לא היתה השליחות הראשונה. זה היה חלק מהמקצוע הנעלה שלו. בהתחלה היה לוקח את אשתו, אבל בזמן האחרון היא לא התלהבה. „לא רוצה לנתק את המגע עם הארץ“, אמרה לו.

הוא נסע, היא נשארה לטפח את המגע. וזה היה בשעת מגע כזה, שהסטוטט שלה השתנה.

היא שיחקה במישחקים אסורים עם אחד הצעירים הידועים של הבהמה התל-אביבית, לצלילי המוסיקה של הגל הקל. המוסיקה נגמרה, אבל המגע היה עדיין בעיצומו. לכן הש־

לבן

נקרע לשניים,

המיסכן